

kongelig Resolution for Egttestabets Gyldighed. Fra et rent kirkeligt Synspunkt synes jeg, at det sidste, det kalkulative borgerlige Egttestab vilde være at foretrække, men paa den anden Side ser jeg godt det overmaade mislige i, at set for det borgerlige Liv saa overordentlig vigtigt Forhold som Egttestabets Stiftelse foregaar for en Funktionær, som man maaske ikke fra Statsmyndighedernes Side kan paalægge bestemte Formaninger eller Forrifter med Hensyn til Betingelserne for Vielsen, med Hensyn til Formerne for Vielsen og med Hensyn til, at der er de nødvendige Bevisligheder for, at Vielsen har fundet Sted, og Publikationen deraf, at det altsaa lægges i Hænderne paa f. Eks. en Missionær eller en anden Mand, som man ikke rigtig har Myndighed over fra Statens Side, saaledes at det ikke hjælper, at man siger til ham: saaledes skal du bære dig ad, naar man ikke faktisk paa effektiv Maade kan drage ham til Ansvar, hvis han ikke bærer sig saaledes ad, hvis han viser Pligtforsømmelse eller Pligtovertrædelse. Jeg er derfor heller ingenlunde ganske sikker paa, at der kunde gaas en anden Vej end den, Ministeren er gaaet, og det er derfor heller ikke først og fremmest for at gøre denne Henstilling, som jeg dog ikke har kunnet undlade at komme frem med ved denne Beslutning, at jeg har taget Ordet, men jeg har navnlig bedt om Ordet for at gøre en lille Reservation med Hensyn til § 9, første Stykke, hvor det hedder: „Et i Henhold til Bestemmelserne i denne Lov indgaaet Egttestab har overalt, hvor dansk Lovgivning gælder, samme Gyldighed, som om det var indgaaet her i Landet ved kirkelig eller borgerlig Vielse.“ Den Reservation, jeg vil tage, er den, at jeg vil henstille, at Ordene „kirkelig Vielse“ ubelædes, saaledes at der i Stedet for Ordene „ved kirkelig eller borgerlig Vielse“ henvises til Loven af 13de April 1851 om borgerligt Egttestab, saa at altsaa de Mennesker, der have indgaaet saadant Egttestab, som der her er Tale om, stilles lige med dem, der have indgaaet Egttestab efter Loven af 13de April 1851. Jeg vil dog tilføje, at hvis jeg ikke kan saa den Forandring indført, at Ordene „kirkelig Vielse“ udslættes, og at der henvises til den nævnte Lov, vil jeg alligevel stemme for Lovforslagets Bedtagelse, men jeg finder det da rigtigst udtrykkelig at bemærke, at jeg for mit Vedkommende derved ikke har indrømmet, at et borgerligt Egttestab er andet end et Nødægtestab, som ethvert som helst Kirkesamfund, altsaa ogsaa det evangelisk-lutherste, altsaa ogsaa Folkekirken maa kunne forlange

suppleret, stadfæstet ved kirkelig Vielse, for den indrømmer de saaledes viede fuld Udgang til det vedkommende Kirkesamfunds Gøder, for det indrømmer de vedkommende fuld Borgerrret i det Kirkesamfund, som de maaske siden kunne ville indlemmes i eller maaske tidligere have hørt til, og til hvilket de, naar de komme tilbage til Landet, ville høre. Da maa Kirkesamfundet kunne forbeholde sig at forlange, at de skulle underkaste sig kirkelig Vielse, thi som det er bemærket af det 2det ærede Medlem for København (Møgen), er der ikke noget, der hedder borgerlig Vielse; det er en Selvmodsigelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først bemærke, at en saadan terminologisk Ændring, som at man ønsker at ombytte Udtrykket „Vielse“ med „Egttestab“, har jeg ikke noget at indvende imod, lige saa lidt som imod, at Udtrykket „danske Under-saatter“ ombyttes med „Danke“. — Med Hensyn til den sidste Talers Bemærkninger vedrørende § 9 — siden vi ere ved Spørgsmaalet om Vielser — skal jeg sige, at det er noget, jeg for mit Vedkommende aldeles ikke lægger Vægt paa, om der staar: „som om det var indgaaet her i Landet ved kirkelig eller borgerlig Vielse“, eller om man hellere vil, at der skal staa: „som om det var indgaaet her i Landet efter de her gældende Regler“; det er nemlig efter min Mening ganske det samme. Det Paragraffen skal sige, er kun, at det Egttestab, her er Spørgsmaal om, naar der bliver Tale om dets Retsvirkning, skal betragtes og anses som lige saa gyldigt som ethvert her i Danmark indgaaet Egttestab, og derom er der ingen som helst Tvivl, at i den Henseende staa borgerligt og kirkeligt Egttestab lige; borgerligt Egttestab medfører i retlig Henseende ganske den samme Virkning som det ved kirkelig Vielse indgaaede. Det er kun den Tanke, der skal udtrykkes, saa at jeg for mit Vedkommende ikke kan have noget som helst imod, at det kommer til at hedde: „som om det var indgaaet her i Landet efter de her gældende Regler“, thi andet er det ikke Meningen at sige dermed. — At et kirkeligt Samfund kan have Ret til fra sit Synspunkt at forlange, at de paagældende skulle lade sig vie kirkelig, f. Eks. naar de komme herind i Landet, er noget, denne Lov jo ikke lægger mindste Hindring i Vejen for, og det er ogsaa et Spørgsmaal, som ligger ganske uden for denne Lov. Dernæst skal jeg, med Hensyn til, hvad der blev bemærket af den samme ærede Taler, blot sige, at jeg har anset de praktiske Betragtninger, saaledes som han ogsaa selv anførte, for at være de